

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De ijs qui regnante Iuliano, Meri Ciuitatis Phrighiae vitam martyrio
consummarunt. Cap. XIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

SOCRAT. HISTOR.

Ita isti ab Athanasio auersi, cito & contento gradu persequuntur: sed frustra. Ille enim ex eorum manibus elapsus, clam se Alexandriam recepit: ibique in occulto vitam usque; eo transegit, quoad persecutionis incendiū penitus esset restinctum. Eiusmodi tempestates post crebras Christianorum persecutiones, postque ærumnas à gentilibus illis inflictas, in caput episcopi Alexandrini redundarunt. Porro prouinciarum præfides rati ex Imperatoris religione illis tempus opportunum oblatum, quo quæstum facerent, ultra quam imperatoris edicta postulabant, Christianos vexare, maiorem pecuniæ summam, quam oportebat, exigere, interdum eorum corporibus supplicia infligere cœperunt. Quæ cum intellexisset Imperator, neglexit: & Christianis, qui de istis iniurijs exoptulaturi ad eum venissent, ita respondit: Vestrum est, cum estis afflictati, æquo animo tolerare: quippe istud à vestro Deo præceptum accepistis.

De ijs qui regnante Iuliano, Meri Ciuitatis Phrigiæ vitam martyrio consummarunt.

CAP. XIII.

ERat quidem Meri vrbis Phrigiæ prouinciæ præfectus, nomine Amachus, qui delubrum in ea ciuitate exstructum aperire, sordes iam longo tempore in eo coaceruatas, expurgari mandauit, simulachraque in eo cultu & obseruantia profecutus est. Quod illius factum Christianorum animis acerbum incussit dolorem. Idcirco Macedonius, Theodulus, Tatianus zelo pietatis Christianæ inflammati, istam ægritudinem ferre non poterāt, sed flagranti erga virtutem studio præditi, noctu in delubrum irruunt, simulachra confringunt. Quo quidem facinore cum præfides grauius animo esset commotus, & propterea complures in ciuitate, qui criminis omnino erāt expertes, neci dare cōtenderet, authores facinoris vltro illi se obtulere: proque veritate ipsi mortem multo maluere oppetere, quam vt alij ipsorum causa vitam amitterent. Quibus compræhensis, præfides mandatum dat, vt pro facinore ab ipsis admissō, se simulachris immolando purgarent: minaturque se illos, si istud facere recusarent, acerbō mulctaturum supplicio. Illi, vtpote excelso & magno animo præditi, neglectis eius minis, ad omnem

omnem cruciatum sufferendum se paratos ostenderunt, malueruntque; multo vitam deserere, quam ut se sacrificiorum labe ipsi polluerent. Præses igitur, ubi alijs omnibus tormentorum generibus eos exercuerat, ad extremum craticulis imponit, ignemque; subdi iubet: quo quidem cruciatu oppressi è vita migrauerunt. Et quo rebus tam fortiter pro veritate ab se gestis insigne quasi fastigium imponderent, hæc sunt verba ad præsidem elocuti: Si cupiditate duceris, Amachie, carnes assas degustandi, verte nos in altera latera, ne in ipso gustu tibi semiasi videamur. Hunc isti vitæ habuere exitum.

Quo pacto cum Imperator interdixisset Christianis humanioris literaturæ lectionem, Apollinarij ad scribendum animos applicuerunt.

CAP. XIII

Lex ab imperatore promulgata, quæ vetabat Christianos humaniore literatura imbui, duos illos Apollinarios, quorum supra à nobis facta est mentio, multo celebriores reddidit. Vterque; enim artium illarum, quæ ad sermonem formandum pertinent, admodum peritus, pater grammaticæ, filius autè illius, quæ est Sophistarum propria, ea tempestate Christianis non parum attulere adiuuèri. Nam pater utpote exquisitus grammaticus, artem grammaticam ad Christianæ religionis formam contexit: Moysisque; libros carmine heroico expressit: quin etiam alios veteris testamenti libros, qui historico more & modo conscripti sunt, partim heroicis numeris, partim tragædiæ forma, personis adhibitis, composuit: omni que; numerorum genere usus est, ut nulla gentilis eloquentiæ forma Christianis insueta, & noua videretur. Filius autè, qui dicendi facultate erat exquisitè eruditus, Euangelia & Apostolorum scripta in formam Dialogorum, Platonis more apud gentiles, redegit. Verùm quamuis religioni Christianæ hoc pacto utilitati esse viderentur, quòd veteratorius Imperatoris conatus eorum laboribus quodammodo esset retardatus, tamen dei providentia tum istorum vigilias multis partibus superauit, tum conatum penitus retudit Imperatorium. Nam & lex Imperatoris non multo post, uti deinceps dicemus,